

[Ninn-Hansen.]

ikke rigtig har at gøre med det, vi er sat herind for.

Resultatet blev som vi ønskede. Et konservativt parti vil altid have den opgave, når situationerne opstår, at virke for roen og ordenen i samfundet. Her var udsigt til en storkonflikt, det er vor opgave som konservativt parti at forhindre, at en sådan situation kan bidrage til omvæltninger og ubehageligheder i samfundet, det er vores opgave at sikre en løsning, og det er nu et bredt folketing, der foretager det nødvendige gennem ophøjelsen af mæglingskitsen til lov.

Vi har haft betænkeligheder ved dele af denne lovgivning, har det også fortsat på enkelte områder, når vi ser på lovforslaget om kollektive overenskomster, og har det i allerhøjeste grad med hensyn til andre af de lovforslag, vi behandler her, hvad jeg skal komme nærmere ind på.

Vi har ikke været blandt de førende, når man sagde, vi skulle ophæve den procentvise dyrtidsregulering. Vi er tværtimod særdeles skeptiske over for, om det er rigtigt at fjerne sig fra den dyrtidsregulering, der igennem mange år har sikret tjenstemænd og funktionærer imod en uheldig lønudjævning. Det er et stort flertal — det fremgår jo af betænkningen — der vil sige farvel til den automatiske procentvise dyrtidsregulering. Der kan samles et flertal om en taktregulering i stedet for, og det er da også muligt, at denne taktregulering kan give tjenstemænd og funktionærer det, de mister ved ophævelsen af det system, de hidtil har arbejdet under og efter. Det er muligt, men der er ingen sikkerhed for det.

Vi er også betænkelige ved den afskaffelse, der sker for pensionisternes vedkommende. Det er jo mennesker, der igennem en lang tid, et langt livs arbejde og med kendskab til de vilkår, de påregnede at få, har indrettet sig efter det, har udgifter til eget hus og nu ser, at de ikke har de muligheder for at betale, som de tidligere havde.

Det er altså på linje med, hvad de afgørende tjenstemands- og funktionærorganisationer har sagt, at vi har advaret imod at afskaffe deres dyrtidsordning. Vi mener, at når man til gengæld indfører en taktregulering, skal der også være sikkerhed for, at man får den. Det har vi arbejdet for. Finansministeren har efterkommet det, når det drejer sig om de offentligt ansatte, gennem ændringsforslag. De offentligt ansatte har nu sikkerhed for, at de får en taktregulering. Men de øvrige grupper har den ikke efter den udformning, forslaget har fået.

Vi har stillet et ændringsforslag for at give dem, der virker i det private erhvervslev, lige så gode muligheder for taktregulering som dem, der virker i det offentlige. Der er vel ikke udsigt til, at vi får dette ændringsforslag vedtaget, men jeg gør opmærksom på, at vi under forhandlingen mellem anden og tredje behandling vil søge at opnå tilslutning til, at den formulering, der så bliver gældende i finansministerens udformning, får en tilføjelse om, at de privatansatte funktionærer får ret til en taktregulering, og at dette fastlægges i loven. Vi håber at møde forståelse for dette synspunkt hos finansministeren og hos øvrige partier og medlemmer her i det høje ting.

Der har været ført mange og efter min mening uberettigede kampagner imod offentligt ansatte. Der bør ikke lovgives på baggrund af en stemning. De, der hører til de øverste grupper med de mest ansvarsfulde stillinger, har måttet afgive mest ved dette lovforslag, og derfor er der heller ingen mening i, at de skal være undergivet en særlig tvangsopsparing, der er indført i en helt anden situation. Vi har derfor stillet forslag om, at denne opsparingsordning afskaffes, således at de får deres lønandele fuldt udbetalt.

Den lovgivning, der er de allerbedste muligheder for at få vedtaget her i tinget, forhindrer ikke betydelige omkostningsstigninger i det danske samfund: lovgivningen om de kollektive overenskomster. Stigningen